

■ برای کتاب «من او» نوشه رضا امیرخانی

### عاشق عفیف

عشق پسر بولدار به دختر فقیر؛ باور می کنید که بشود روایت متفاوت و شیرینی را از این موضوع تکراری بخوانید؟

«من او» جواب مثبت این سوال است؛ روایتی که در دهه ۲۰ شمسی در محله خانی آباد تهران قدیم با محوریت خانواده فتح اتفاق می افتد. علی فتح، شخصیت اول داستان است که با باب جون (پدربرگش)، مامانی (مادرش)، مریم (خواهرش) زندگی می کند و عاشق مهتاب، دختر کارگر خانه شان است و رفاقت مشتی ای هم با کریم (برادر مهتاب) دارد.

در من او، شمایل علی نوجوان در کوچه پس کوچه های تهران قدیم شیطنت می کنید، با نواب صفوی همکلاسی می شوید. خبط و خطا می کنید و چوبش را می خورد. سر از فرانسه درمی آورید.

با انقلابیون کشور الجزایر هم سفره می شوید و دست آخر وقتی پیر شده اید به روزهای جنگ ایران و عراق می رسید. در تمام این مدت هم عاشق مهتاب هستید.

علاوه بر این، متن کتاب هم برای شما پراز گفتانه است. مثلاً فصلی از کتاب چند ورق سفید، بدون نوشته است. یا فعل دیگری که فقط تکرار چند جمله است. بی دلیل نبوده که این کتاب به سه زبان عربی، روسی و اندونزیایی ترجمه شده و جایزه ۲۰ سال ادبیات داستانی ایران را برده است.



کتاب با این حدیث به پایان می رسد: «من عشق فعّل ثمّ ماث، ماث شهیدا» کسی که عاشق شود سپس عفت بورزد تا بمیرد، شهید است. بیایید در گوش تان آهسته بگوییم که همه راز این کتاب همین یک جمله است. برای کشف آن، دست به کار خواندن شوید.

مهمان تان می کنم به خواندن چند خط از کتاب: گذر لوطی صالح، گذر کریم رود! این یکی را از خودمان درآورده بودیم. کریم کنار بازچه تنگش گرفته بود، به ما گفت آن طرف را نگاه کنید. تا ما سرمان را برگرداندیم، بی رود رایستی شلوارش را کشید پایین. لیگ و پاچه نی قیلیانی اش را بیرون انداخت و کنار راسته ماست فروش های شاه پور شاشید. بعد هم گفت: «به قاعده یک رودخانه راحت شدم!» از آن به بعد به آنجا می گفتیم گذر کریم رود!

رضا امیرخانی همان نویسنده ای است که وقتی کتاب جدیدی از او وارد بازار می شود، جلوی کتابفروشی ها صفت بسته می شود. اول قلب جوان ترین خلبان ایران را هم دارد. شاید دوست داشته باشد بعد از خواندن «من او» سراغ کتاب های دیگر شود. مثل: از به، قیدار، رهش، ارمیا، بیون و... بروید. من اورانش را افوق اولین بار سال ۱۳۷۸ در ۶۰ صفحه چاپ کرده و شما نسخه کاغذی آن را آن با قیمت حدوداً ۲۰ هزار تومان می توانید بخرید.



- خط اصلی روایت**
- کتاب، مربوط**
- است به سه روز**
- آخر عمر شهید**
- در دنیا و**
- البته روایتی**
- خصوصی تراست**
- از زندگی سردار**
- بزرگ و عزیز ما**



برای «عزیز زیبای من» که روایتی مستند از آخرین روزهای حیات فرمانده شهید سپاه قدس است

# مجال تماشای پدری عاشق

حسین شرفخانلو

نویسنده



روزهای نابسامان بعد از زلزله ۱۴۰۱ بهمن ۸ خوی، وقتی از زمین و آسمان، هی سیل محبت و کمک می بارید به شهر، یک روز یک بندۀ خدایی از انتشارات مکتب حاج قاسم زنگ زدن شانی خواست برای فرستادن کتابی که تازه منتشرش کرده بودند و ضمنش از اوضاع خوی و مردم ولره ویس لزه های مدام و اسکان و اضطرار همشهری ها پرسید و شنید که مردم هنوز در دهشت و وحشت زلزله ۸ بهمن که شدیدترین لزه شهر در ۱۶ سال اخیر بوده، هی هر روز ۱۵-۱۰ پس لزه می پذیرد تا منگر ای گسل های متراکم و بیدار شده زیر پوست شهر تمام شود و هر کس برگرد سرخانه وزندگی اش.

من آن روزها تازه جایه گشده بودم و جای شغل جدید مجال کمتری به خواندن و نوشتمن می داد و مثل سابق، فراغت خواندن و نوشتمن داشتم و این که زلزله مسأله علی حده شده بود برای مان و از خرس خوان تا پاسی از نیمه شب، دنبال همانگی و اسکان و رفع اضطرار و آواربرداری و تامین اقلام برای کمپ بودیم و نیمه های شب در کاکس، چند پتو به خود پیچیده از سرمه، نه که بخوابیم، بیهوده می شدمی تا فجر فردا.

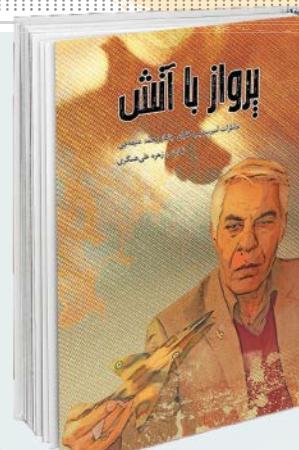
غرض این که عمر آن روزهای تلخ، کم بود و در اثنای آن روزهای سخت، کتاب جدید انتشارات مکتب حاج قاسم «عزیز زیبای من» می بود و لای نایلون، بسته مانده بود تا روزهای بحران سپری شوند. دست مریزاد به دوستان مکتب حاج قاسم که وقتی پی گرفتند «کتاب رسیده دستت یانه؟» سراغ حال مردم هم گرفتند و فردای مبلغی حور کردد در حق کمک به رفع و رجوع اوضاع نابسامان و خواهش کردن به حساب موسسه ای که مشغول رق و فتق اوضاع زلزله خوی بود. ومن اثنای عید ۱۴۰۲ بود که بسته محبتی دوستان مکتب حاج قاسم را باز کردم به خواندن و این اولین کتابی بود که در سال نو خواندم.

«عزیز زیبای من» تعبیر نفر شهید خوشبخت و خوش عاقبت انتقال، حاج قاسم سلیمانی است از «شهادت» که قضارویه حق آخرسروری اش شد و دوستان مکتب حاج قاسم این تعبیر عاشقانه را به زنگ خون و با خاط خود شهید روی جلد جاکداری کرد هاندوچه مراتع نظری زیبایی ساخته است. خطایوار نگزینندگی که بجا انتخاب شده دوست آخر، از پرکنگی لکه های خون، پرنده ساخته که اوج بگیرد تا آسمان تا خود خدا.

خط اصلی روایت کتاب، مربوط است به سه روز آخر عمر شهید در دنیا و البته روایتی خصوصی تراست از زندگی سردار بزرگ و عزیز ما. نویسنده این بخت را داشته که چراغ بیندازد در معرفی



۵۰۰ صفحه ای کتاب، کمی در خواندن آن تردید کند ولی به خاطر بیان جزئیات و تصویرسازی جذاب راوی، مثل تماشای یک فیلم، خاطره به خاطرها خلبان همراه می شود. فقط خواندن خاطره ای از این کتاب کافی است تا تفاوت رفتار زمیندگان ایران و ارتش عراق نسبت به مردم در جنگ، شناخته شود. انتشار این کتاب توسط ناشر نه چندان مطرح و بی ادعای «جنت فکه» روزنه امیدی است بر به میدان آمدن ناشر امن معهد برای ثبت و نشر خاطرات خواندنی راویان گمنام نیروی هوایی ارش از مدافعان آسمان ایران.



## مثل تماشای یک فیلم جذاب

حسین شیخانی

نویسنده

«پرواز با آتش» نام کتابی خواندنی است که در آن خاطرات خلبان جانیاز، محمد عتبیه چی به جای رسیده است. ناشر در این اثر، سوزه ای جذاب یعنی خاطرات یک خلبان نیروی هوایی را برای روایت، انتخاب کرده است. مخاطب کتاب با حجم زیادی از خاطرات کمتر گفته شده نیروی هوایی ایران در قبل و بعد از پیروزی انقلاب اسلامی از جمله آموش های نظامی داخل و خارج کشور، وقایع سیاسی، نبردهای هوایی، فرماندهان، خلبانان و سوانح

مواجه می شود که راوی، آنها را بدون واسطه در قالب یک شاهد عینی روایت می کند.

نگارنده در ابتکاری جالب، کتاب را با خاطره ورود به نیروی هوایی آغاز کرده و بخش های مربوط به خانواده، کودکی و نوجوانی او، در انتهای

کتاب آورده شده است. مزیت این نوع نگارش، منتظر نگذاشتن کتابخوان برای ورود به ماجراجی اصلی و تغییر او به ادامه مطالعه کتاب است.